

SLIKKEN

SLIKKEN

ETEN OM TE OVERLEVEN

Desi Leijnen



Colofon

© 2017 Desi Leijnen
1e druk, 2017

Auteur

Desi Leijnen

Uitgever

SAAM Uitgeverij, Hillegom
www.saamuitgeverij.nl
info@saamuitgeverij.nl

Vormgeving

SAAM Uitgeverij, Hillegom
Tekening cover: Desi Leijnen

ISBN: 9789492261175

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, namelijk elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Voor mijn man
en onze kinderen

ZEVENENVIJFTIG

De anderen zijn slank. Die ene is misschien wat aan de magere kant. Een leestafel met rechte stoelen, een staande kapstok, tl-lampen in een systeemplafond, in de hoek rechts van de deur een zitje. De wachtkamer van Evenwicht, centrum voor eetstoornissen.

De jonge vrouwen aan de tafel groeten zachtjes terug; daarna kijken ze meteen weer op hun smartphone, de gezichten van onderaf blauwwit aangelicht. Dorien pakt een oude Libelle en neemt plaats in het zitje. Daar bladert ze zich een veilige weg door de stilte. Fotomodellen in de mode van afgelopen zomer komen voorbij.

Ze heeft al een aardige reis achter zich. Het overeten is gebleven, als laatste souvenir. Zevenenvijftig, denkt ze, is dat niet behoorlijk sneu, als je dan nog eens in therapie moet? Hier zit ik dan, met mijn grijze kop. Ik zou met gemak de moeder, zo niet de grootmoeder kunnen zijn van die meisjes aan de leestafel.

Vanaf haar plekje naast de deur kijkt ze af en toe naar de anderen. Zo vluchtig mogelijk, want het is hier waarschijnlijk niet de bedoeling dat je elkaar bekijkt. Niet op die manier. Zij is de enige dikkerd; de enige aan wie je meteen ziet waarom ze hier zit.

TIEN

De namiddagzon was al bijna achter de daken verdwenen; alleen de toppen van de hoge platanen aan de overkant genoten nog van het late licht.

‘Nieuwe ha-ring... Hol-land-se nieuwe!’ De visboer kwam langzaam trappend op zijn bakfiets de hoek om. Hij zong zijn haringliedje en luidde zijn bel.

‘Dorien, ga eens kijken wat ze kosten.’ Terwijl haar moeder doorging met het naaiwerk rende Dorien de kamer uit, naar de voordeur. Op straat zag ze de haringkar langzaam naderen, voorop het kleine schoolbord: 5 STUKS f 1,-

‘Vijf voor een gulden ma!’

‘Haal er dan maar vijf.’ Ma liep naar het dressoir, haalde de sleutel tevoorschijn, deed het rechterdeurtje open en pakte haar portemonnee. Uit het dressoirkastje kwam de zoete geur van chocolade en koekjes, maar Dorien wist dat zeuren nu geen zin had. Met de gulden in haar hand geklemd rende ze naar buiten; de kar was al zowat aan het eind van de straat.

Bij de avondboterham kregen ze ieder een haring op hun bord: vader, moeder, Broer, Freek en zichzelf. Na een paar happen zei haar moeder: ‘En als je d’r nou ’n beetje zoút op doet, dan is ’t nét ansjovis.’ Ma zei dat altijd als ze haring aten. Dorien had nog nooit een ansjovis gegeten. Niemand zei verder wat, het bleef stil aan tafel.

Een paar dagen later was de haring nog goedkoper. Weer zaten ze met z’n vijven aan tafel. De hanglamp boven de eettafel bescheen hen met zijn zachtgele licht. Ma drukte

met haar mes de zesde haring in stukken op haar bord, haar dikke sproetige arm iets opgeheven om in één keer ook door het witbrood te komen.

‘En als je d’r nou ’n beetje zóut opdoet,...’

‘Ja! Dan is ‘t nét ansjovis! DÁT WETEN WE NOU GODDOMME ONDERHAND WEL!!!’

Stomverbaasd zag Dorien hoe haar vader met zijn vuist op tafel sloeg. Haar grote broers zaten opeens doodstil. Met grote ogen en halfopen monden keken ze eerst naar hem en dan naar elkaar: ons vader heeft geschréúwd! Ons vader zegt anders nooit wat! Toen begonnen Dorien en haar broers alle drie tegelijk te lachen, te lachen tot ze niet meer konden. Ma moest ook lachen. Pappa glimlachte wat verlegen naar zijn bord, zijn lieve grijze hoofd een beetje schuin.

ZEVENENVIJFTIG

De grote wijzer van de klok in de wachtkamer nadert behoedzaam de twaalf. De stilte doet de oranje vloerbedekking feller lijken.

‘Mevrouw Meijer?’ Voor haar staat een jonge, slanke vrouw in een minirok. Lange donkerblonde haren, grijze ogen die haar vragend aankijken. Dorien staat op en schudt de hand die haar wordt toegestoken.

‘Rosemarie van Muyden. Gaat u mee?’ Dorien volgt de hooggehakte laarzen die kittig voor haar uitstappen, de smalle gang door. O, wat een jonkie. Iemand die jonger is dan zijzelf, dat was te verwachten, maar dit is haast nog een kind.

In de spreekkamer staat een zitje met twee fauteuils, ze mag plaatsnemen. De psycholoog huppelt weg om thee te halen. Dorien kijkt om zich heen: witte muren. Grote ramen, enkel de grijzige hemel is te zien, ze zitten hier op de zesde verdieping. Bij het raam staat een groot bureau met postbakjes en een computer, niks speciaals. Aan de muur een prikbord met allerlei foto’s en een ansichtkaart: STA EVEN STIL... DAT IS AL EEN HELE VOORUITGANG. Nergens een weegschaal te bekennen.

Even later mag Dorien vertellen hoe ze hier is beland. Al vijfenveertig jaar te dik, en steeds dikker. Ondanks de Weight Watchers, diëten van huisartsen, diëtistes en god weet wie nog meer. Vijftien kilo afvallen en die er weer bij eten. Elf kilo afvallen en die er weer bij eten. Boven de tachtig kilo. Boven de negentig kilo. Honderdtien kilo. Dat ze allang vermoedt dat het eten iets met het verdriet uit haar kindertijd te maken kan hebben. Dat ze moeiteloos een

glutenvrij dieet volgt sinds ze allergisch werd voor tarwe, al jaren, maar dat het haar niet lukt om van het snoep en andere lekkere dingen af te blijven, nog geen dag. Hoe ze lang heeft gedacht: laat maar zitten, mijn jeugd kan ik toch niet over doen. Dat haar man ziek werd en naar de diëtiste moest. En dat ze toen met hem is meegegaan; misschien zou het nu dan lukken, als ze het samen deden? Hoe ze opnieuw was afgevallen, enkel om daarna al snel weer dikker te worden, terwijl Joost wel slanker bleef. Dat de diëtiste ten slotte nog maar één mogelijkheid zag: een doorverwijzing naar Evenwicht. Opeens flapt Dorien eruit: 'Mag ik vragen hoe oud je bent?'

'Achtentwintig.'

Dorien moet lachen. 'Weet je hoe oud mijn zoon is? Tweeëndertig.'

Rosemarie kijkt haar aan: 'Dat moet best wel raar voor je zijn.' Dorien ziet het jonge gezicht tegenover zich. Ja, het is raar. Ze is hier oud en onvolwassen tegelijk.

'Ik zal je uitleggen wat hier de gang van zaken is,' zegt Rosemarie. 'De eerste vier weken gaan we gebruiken om met elkaar jouw eetprobleem te onderzoeken. Je komt elke week een keer bij mij. Daarnaast heb je ook een kennismakingsgesprek met Edwin, onze teamleider. En een gesprek met de psychiater.' Psychiater?

'Aan het eind van de vierde week bespreken jij en ik met elkaar welke behandeling het beste bij jou past. Wat jij van ons wilt en wat wij jou kunnen bieden.'

Dorien kijkt opnieuw in de grijze ogen, die vriendelijk afwachten. Het is zoals het is. Even diep ademhalen, een flinke aanloop nemen en springen maar. Dan is de tijd om. In de lift naar beneden bekijkt ze zichzelf in de grote spiegelwand. Kritische ogen in een afwachtend gezicht. Ik moet 't nog zien, zeggen die ogen, ik moet 't nog zien.